

må stå under befäl af Unionskonungen och kunna vid behof användas inom begge rikena, och dels att Unionskonungen tillerkännes veto i frågor, som angå föreningsbandet mellan brödrafolken, der sådant icke redan är tydligt bestämdt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 29 Januari 1885.

J. E. Nyström.

N:o 51.

Af Herr Nisser: Angående sättet för kommunalutskylders erläggande vid uppkommen tvist om beskattningsorten.

Under de senaste åren har det allt mer och mer blifvit en vana inom vårt beskattningsväsende, att, då skattskyldig har sin verksamhet inom flere kommuner, alla dessa kommuner söka att taxera honom för *inkomst*, äfven om han inom kommunen har endast *utgifter*, eller, med andra ord, hvarje kommun söker att beskatta hans rörelse.

Stundom händer, att de sålunda beskattade delarne tillsammans öfverstiga hela hans inkomst. Äro de olika kommunerna belägna inom samma län, varder väl ett sådant förhållande i allmänhet rättadt hos pröfningsnämnden, men ofta tillhöra de kommuner, verksamheten omfattar, två eller flere län och då uppstår det förhållandet, att den skattskyldige, som visserligen söker rättelse hos högre myndighet, under tiden måste erlägga skatt för *större* inkomst, än han i sjelfva verket haft, och först efter förloppet af ett eller annat år återfår hvad han för mycket erlagdt. Stundom kunna dessa inbetalda belopp uppgå till ganska afsevärda sum-

mor, hvilka under tiden ligga räntelösa för den skattskyldige. Dertill kommer att, då en kommun skall återbetala redan uppburne utskylder, måste medel härtill uttaxeras, och på så sätt får den skattskyldige själf bidraga till återbetalningen i förhållande till sin bevillning inom kommunen under det år uttaxeringen sker.

Då det — oaktadt de kommunala utskylderna inom olika kommuner variera i förhållande till den till staten erlagda bevillning — kan vara för den skattskyldige mera likgiltigt *hvarest* hans inkomst taxeras, än det är för de särskilda kommunerna, för hvilka det är af stor vikt, att uppnå en så stor bevillningssifra som möjligt, på hvilka de kommunala utskylderna sedan fördelas, föreställer jag mig att det vore rättvisare och billigare, om kommunerna själfva finge tvista om den rätta taxeringsplatsen, utan att den skattskyldige, om han icke det önskar, behöfde härpå spilla tid, omtanke och kostnad.

På grund af hvad jag ofvan haft äran anföra vågar jag vördsamt anhålla, det Riksdagen måtte för sin del besluta,

att, i händelse tvist, hvarest beskattningsbar inkomst skall taxeras, uppstår och icke blifvit före de årliga uppbördsstämmorna afgjord, kommunalutskylder skola af den skattskyldige deponeras i länets ränteri eller å annat ställe, som Riksdagen behagar bestämma, till så stort belopp, som de skulle utgöra enligt uttaxeringen inom den eller de kommuner, hvarest den skattskyldige vid senaste uppbörd varit taxerad och der kvarstå, till dess att tvisten blifvit afgjord, då den eller de vinnande kommunerna ega att derstädes uttaga dem tillkommande andelar; dock med skyldighet för den beskattade att fylla möjligen varande brist och deremot svarande rättighet att återlyfta möjligt öfverskott.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1885.

John Samy Nisser.
